

dette Andragende, tvivler jeg ikke om, at Indstillingen vil blive vedtagen, og at Manden kan faa den Hjælp, han søger.

Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig og slutte med at gentage det Spørgsmaal til det ærede Medlem for Herning: Hvad er Meningen med alle disse Andragender, som det ærede Medlem kommer med, og hvormed der ikke følger Bilag? Meningen kan dog ikke være, at han vil gøre sine Hoser grønne for sine Vælgere i Herning ved at holde Taler her.

R. Nielsen: Vi have flere Gange haft Andragender angaaende Stationen ved Hylke, og om dette udtalte den ærede Ordfører, at han vilde blive ved at gentage det Gang efter Gang, indtil han fik det bevilget. Meningen med at indsende saadanne Andragender er ganske simpelt saa vidt muligt at hjælpe den vedkommende til den søgte Understøttelse. Naar den ærede Ordfører fremhævede over for mig, at med Retten til at indbringe Andragender fulgte tillige en Forpligtelse, vil jeg sige, at jeg ikke har været blind for Forholdet her mellem Ret og Pligt. Men jeg antager, at det gaar det ærede Medlem, som det gaar mig, at naar han over for den Slags Ting føler, at Retten ligger paa et andet Sted, end de afgørende Myndigheder mene, saa vil han ogsaa have Følelsen af sin Forpligtelse til at gøre det samme, som jeg har gjort, nemlig gentagende at komme med et Andragende for dog maaske at bringe en anden Opfattelse frem. Det glæder mig, at det ærede Medlem dog ikke tror, at det er af Hensyn til mine Vælgere i Herning, at jeg har talt her, og naar han knyttede den Bemærkning dertil, at der var ingen af mine Partifæller i Udvalget, der havde talt for Sagen, skal jeg dertil sige, at jeg har ikke talt med mine Partifæller om dette Andragende. Jeg har troet og tror fremdeles, at den Slags Ting afgøres uden Hensyn til Partistilling, og det vilde være sørgeligt, om det her skulde komme til, at slikt kunde bruges i Debatten eller paa Vælgermøder som Bevis for, hvad en Rigsdagsmand formaar eller ikke formaar.

Jeg kommer dernæst til det, som det ærede Medlem dvælede saa længe ved, nemlig at Andragendet ikke var bilagt med Papirer. Jeg har ikke været helt uopmærksom over for dette, da jeg ved, at det ærede Medlem i Fjor gjorde opmærksom paa, at Papirerne beroede hos Invalidebestyrelsen, og han føjede til, at hvis det ærede Medlem havde faaet bedre Be-

viser og saa vilde lægge dem ved Andragendet og komme igen til Folketinget, kunde der være Haab om, at denne Mand kunde faa Understøttelse. Jeg maatte da gaa ud fra, at Bemærkningen om Bilagene gik paa: „bedre Beviser“. Min Opfattelse med Hensyn til en saadan Henvisning er en noget anden end den ærede Ordførers. Gaar man nemlig op i Invalidebestyrelsen og beder om disse Papirer — og det har vedkommende Andrager gjort — faar man det Svar, at det er unødvendigt at faa dem, da de ville blive udleverede til den vedkommende, der har Brug for dem. Jeg har da været saa naiv at tro, at det forholdt sig med Behandlingen af Andragender som med andre Sager i Udvalg, at naar man savnede Oplysninger, henvendte vedkommende Udvalgs Formand eller Ordfører sig til de Autoriteter, som ere i Stand til at fremskaffe dem. Jeg kan godt forstaa, at Finansudvalget ved en saadan Sag som denne gør Indstilling paa den Maade, som sket er, fordi man kan sige sig selv, at det er aldeles umuligt for det enkelte Medlem i Finansudvalget at kende enhver Enkelthed i de Sager, som det har at behandle. Jeg antager, det i dette Udvalg som i andre gaar saaledes til, at det er Ordføreren, der kommer til at gøre det egentlige Arbejde og skal referere Sagen for Udvalgets Medlemmer, som derefter tage deres Stilling til den. Jeg har nu haft den naive Opfattelse, at det var Ordføreren Pligt, naar han var gjort opmærksom paa Forholdene, at fremskaffe saadanne Papirer. Jeg har imidlertid af den Tale, det ærede Medlem har holdt i Dag, forstaaet, at han aldrig har sat sig ind i denne Sag. Han har refereret den i Finansudvalget og forhandlet med Finansministeren uden at vide, hvad der staar i Papirerne. Derimod fremgaar det af den ærede Finansministers Udtalelse, at han har haft Papirerne. Da jeg altsaa blev opmærksom paa, hvad jeg aldrig havde troet kunde være muligt, fordi jeg synes, det var en reel Forsømmelse af den pligt-mæssige Stilling som Ordfører, gik jeg op i Invalidebestyrelsen for at faa disse Papirer, men der fik jeg den Besked, at de laa hos Finansministeren. Jeg antog da, at den ærede Finansminister havde taget dem med herhen for at oplyse Sagen, som den ærede Ordfører altsaa ikke har sørget for at faa oplyst. Det er min Stilling til dette Principspørgsmaal. Der kan jo være Usikkerhed om, hvem der ser rigtigst, men jeg kan ikke nægte, at min Opfattelse er, har været og fremdeles vil være